USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **V. U. T.,** zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Praha 6, Šlejnická 1547/13, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 10. 2018, čj. 60 Az 51/2018-59,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 28. 5. 2018, č. j. MV-58058-2/OAM-2018, žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neboť se jednalo o další (v pořadí již třetí) opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který řízení o ní usnesením ze dne 15. 10. 2018, č. j. 60 Az 51/2018-59, zastavil podle § 33 písm. b) zákona o azylu.

[2] Krajský soud ověřil, že žalobce byl v době podání žaloby umístěn v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, odkud byl dne 22. 7. 2018 přemístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty. Dne 30. 7. 2018 byl žalobce z tohoto zařízení propuštěn na základě vykonatelného rozhodnutí o vyhoštění. Na výzvu krajského soudu ke sdělení aktuálního místa pobytu žalobce, žalovaný, Ředitelství služby cizinecké policie i Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, uvedli, že jim pobyt žalobce není znám. Ustanovený zástupce žalobce

na výzvu soudu nereagoval. Krajský soud shledal, že nebylo možno zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce), a proto řízení podle § 33 písm. b) zákona o azylu zastavil. Vycházel přitom především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009-45, z něhož se podává, že nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu je dána jen tam, kde krajský soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích nebyl pobyt žadatele zjištěn a zůstal zcela neznámý.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel namítá, že krajský soud dostatečným způsobem nezkoumal místo jeho pobytu, respektive, že příslušné správní orgány neposkytly při zkoumání místa pobytu stěžovatele potřebnou součinnost. Pobyt stěžovatele po jeho propuštění ze Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty byl dobře znám Krajskému ředitelství policie Hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Tento policejní orgán držel stěžovatele v zajištění a následně jej ze zajištění propouštěl. Posléze stěžovateli i doručoval na adresu *P.* Krajskému soudu bylo známo, který konkrétní policejní orgán rozhodl o zajištění stěžovatele, bylo proto jeho povinností dotázat se na pobyt stěžovatele rovněž tohoto policejního orgánu. Stěžovatel rovněž vytýká Ředitelství služby cizinecké policie, že nevěnovalo zjištění potřebných informací dostatečnou pozornost, ačkoli jimi disponoval i jemu podřízený správní orgán, který stěžovatele ze zajištění propouštěl.

[5] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s postupem krajského soudu. Uvedl, že krajský soud vyvinul dostatečné úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele, které po něm lze spravedlivě požadovat. Naopak stěžovatel zcela rezignoval na svoji povinnost spolupracovat se soudem a řádně ho informovat o svém pobytu. Ani samotný zástupce, ač byl soudem řádně osloven, nevyvinul žádnou aktivitu zjistit místo pobytu svého mandanta.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud přistoupit k posouzení důvodnosti kasačních námitek, musel se zabývat otázkou přijatelnosti kasační stížnosti.

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., *jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.*

[8] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, „*přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“ (citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz)

[9] V projednávané věci nenalezl Nejvyšší správní soud žádnou právní otázku, k níž by považoval za nutné vyjádřit se v rámci sjednocování judikatury. Stěžovatelem namítané procesní pochybení krajského soudu, které má spočívat v nedostatečném zjištění skutkových okolností rozhodných pro jeho procesní postup, sice může být důvodem přijatelnosti kasační stížnosti, tento důvod je však vyhrazen jen pro zjevné excesy a natolik hrubá pochybení v postupu či v rozhodnutí krajského soudu, že by jejich ignorace vážně zasahovala do práva na spravedlivý proces (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 3 Azs 189/2016-19). K takovým pochybením v projednávané věci evidentně nedošlo.

[10] Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel nezpochybňuje fakt, že ustanovení § 33 písm. b) zákona azylu je na jeho případ principiálně aplikovatelné, má však za to, že pro jeho aplikaci nebyly v dané věci naplněny skutkové podmínky. Krajskému soudu vytýká, že při zjišťování místa jeho pobytu nevyčerpal všechny v úvahu se nabízející zdroje informací, zejména pak tvrdí, že Policie ČR při poskytování součinnosti krajskému soudu pochybila a nesdělila soudu adresu, na které byl stěžovatel k zastižení.

[11] S touto argumentací Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Krajský soud při zjišťování místa pobytu stěžovatele postupoval zcela standardním způsobem, odpovídajícím požadavkům ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu. Zde lze odkázat především na rozsudek ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004-58, podle kterého „[r]*ozhodnou skutečností pro aplikaci ustanovení § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení* (...) *není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu (...)*“. V rozsudku tohoto soudu ze dne 6. 8. 2009 č. j. 8 Azs 26/2009-45, (na který ostatně odkazoval i krajský soud) se dále podává, že „[m]*ezi soudu dostupné prostředky ke zjištění pobytu žadatele o azyl patří zejména dotaz na místo pobytu žadatele u obou správních orgánů, které mají dle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl, tj. Ministerstvo vnitra a Ředitelství služby cizinecké a pohraniční policie, podle okolností konkrétní projednávané věci lze uvažovat např. i o dotazu na místo pobytu žalobce u jeho zástupce, má-li nějakého, příp. pokus o doručení na adresu, kterou žalobce uvede v podání soudu*“. Citovaná judikatura je přitom plně použitelná i ve světle recentní právní úpravy, neboť norma uvedená v ustanovení § 33 písm. b) zákona o azylu se od svého zavedení do tohoto zákona (viz § 33a odst. 1, účinný od 1. 1. 2003) změnila pouze ve smyslu vypuštění další (kumulativní) podmínky pro zastavení soudního řízení; výslovně se jí ostatně dovolává i aktuální rozhodovací praxe tohoto soudu (viz například usnesení ze dne 8. 7. 2020, č. j. 6 Azs 109/2020-20, vydané ve skutkově podobném případě).

[12] V této souvislosti je třeba upozornit na procesní pasivitu zástupce stěžovatele, který na výzvu krajského soudu ze dne 11. 9. 2018 (doručenou následujícího dne) ke sdělení místa pobytu stěžovatele žádným způsobem nezareagoval. Postup krajského soudu, který svůj dotaz stran místa pobytu stěžovatele nesměřoval též na stěžovatelem zmiňovanou organizační složku Policie ČR, rovněž nepředstavuje vybočení z judikaturou aprobovaného postupu v těchto typových případech. Dotaz na Ředitelství služby cizinecké policie představuje standardní postup soudu, neboť lze důvodně předpokládat, že tento

orgán disponuje informacemi od všech (v úvahu připadajících) jemu podřízených organizačních složek. Pokud snad některá z těchto organizačních složek disponovala informacemi, které mohly vést ke zjištění místa pobytu stěžovatele a soudu je nesdělila, nelze to klást k tíži soudu; zde je nutno připomenout, že úkolem kasačního soudu při přezkumu usnesení, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě ve věci mezinárodní ochrany, je pouze posoudit, zda krajský soud podnikl dostatečné kroky pro zjištění všech skutečností podstatných pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními (viz již citovaný rozsudek tohoto soudu č. j. 7 Azs 241/2004-58). Byl to naopak především stěžovatel, kdo měl (prostřednictvím svého zástupce) zajistit, aby mu krajský soud mohl v řízení (zahájeném na návrh stěžovatele) bezproblémově doručovat písemnosti; právě jeho procesní pasivita (respektive pasivita jeho zástupce) vyloučila možnost, aby se krajský soud případně dozvěděl místo jeho pobytu v situaci, kdy standardní zdroje informací ke zjištění tohoto údaje nevedly. Pokud se krajskému soudu nepodařilo zjistit místo pobytu stěžovatele ani při splnění všech požadavků kladených na jeho aktivitu v tomto směru ustálenou judikaturou, bylo vskutku namístě zastavit řízení podle § 33 písm. c) zákona o azylu.

[13] Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že podaná kasační stížnost svým významem nepřesahuje podstatně vlastní zájmy stěžovatele; proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

[14] Jelikož byla kasační stížnost odmítnuta, nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[15] Podle § 35 odst. 10 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Ustanovený zástupce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby, kterým bylo písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném pro posuzovanou věc (dále jen „advokátní tarif“)]. Za tento úkon mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy ustanovenému zástupci za jeden úkon právní služby náleží 3 400 Kč. Jelikož je ustanovený advokát plátcem DPH, zvyšuje se částka přiznané odměny podle ustanovení § 35 odst. 10 s. ř. s. též o DPH ve výši 21 %, tj. o částku 714 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce tak činí 4 114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. října 2020

pokračování

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu